

Sygn. akt II CSK 851/14

POSTANOWIENIE

Dnia 29 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z wniosku H. W.

przy uczestnictwie L. B., R. B., G. B., M. B. i M. W.

o zasiedzenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 lipca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestników postępowania L. B., R. B., G. B. i M. B.

od postanowienia Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 23 września 2014 r., sygn. akt II Ca 384/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarżący uzasadnili wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jej oczywistością, występowaniem rozbieżności w orzecznictwie oraz potrzebą rozstrzygnięcia zagadnienia prawnego sprowadzającego się do pytania o „charakter trwałego i widocznego urządzenia w kontekście jego funkcji manifestacyjnej”.

Odnosząc się do tej argumentacji, trzeba stwierdzić, co następuje.

Występującą w orzecznictwie rozbieżność na tle regulacji z art. 292 k.c. co do tego, czy trwałe i widoczne urządzenie, o którym mowa w tym przepisie powinien wznieść posiadacz służebności, czy też może być ona wzniesiona przez właściciela, rozstrzygnął Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 9 sierpnia 2011 r, III CZP 10/11 (OSNC 2011, nr 12, poz. 129), przyjmując, że wykonanie trwałego i widocznego urządzenia przez posiadacza nieruchomości w zakresie służebności gruntowej drogi dojazdowej jest przesłanką zasiedzenia tej służebności. Z poczynionych ustaleń przez Sądy obu Instancji wynika, że „korzystanie przez wnioskodawczynię z już istniejącego utwardzonego przejścia oraz furty bram i krat bram (...) związane było nadto z czynieniem przez H.W. i jej matkę nakładów (...) - dokonały one bowiem wstawienia i remontów bramy, przejście było zamknięte w czasie prac remontowych w latach 60 - tych przez L.K., polegających na wybetonowaniu podwórka.” Jeżeli więc nawet wnioskodawczyni nie postawiła bramy sama, lecz wspólnie z matką, to sytuacja taka spełnia warunek zasiedzenia służebności drogowej, o jakim mowa w uchwale III CZP 10/11. Oznacza to, że nie ma przesłanek do przyjęcia skargi kasacyjnej z powodu jej oczywistej zasadności, a tym bardziej z potrzeby ujednolicenia orzecznictwa sądów, gdyż nastąpiło to już powołaną uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego. Nie ma też potrzeby wypowiedania się przez Sąd Najwyższy w kwestii „funkcji manifestacyjnej” wzniesionego urządzenia trwałego, gdyż nie powinno ulegać wątpliwości, że brama wjazdowa spełnia funkcję manifestującą wolę posiadania wjazdu przez osoby, które bramę postawiły.

Z tych względów odmówiono przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 298⁹ § 2 k.p.c.).

l.n